

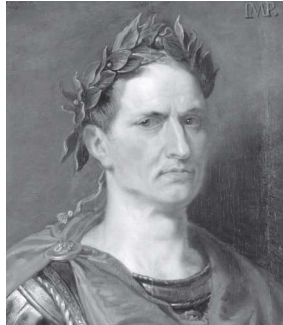
*“Det blotte første syn af hende er tilstrækkeligt
til at forvisse enhver om, at en sådan sjælden
lykkelig kvindelig begavethed vanskeligt
findes i mere end et eksemplar
i hver generation”*

Jeg tænker mig altså en skuespillerinde i hendes første begynden, i hendes tidlige ungdoms første lykke, i det øjeblik, da hun første gang viste sig og første gang gjorde glimrende lykke. Dette kan jeg æstetisk rigtigt her tale om og have glæde af at tale om, thi denne undersøgelse er ideel, beskæftiger sig ikke med en virkelig skuespillerinde på seksten år, der lever samtidigt. Også af en anden grund er det her æstetisk i sin orden at skildre en sådan første ungdom, thi da undersøgelsens egentlige genstand er metamorfosen, så er jeg end ikke i afhandlingens tanke samtidig med hin ungdommelighed.

Skildringen af det første er for at lægge til rette, er poetisk og filosofisk en erindring, aldeles uden vemod. Der dvæles ikke ved det første, tværtimod, der hastes snarere bort derfra, som man altid haster til det højere, og forfatteren er jo æstetisk overbevist om, at metamorfosen er det højeste.

Hun debuterer da i sit syttende år. Hun er i besiddelse af – ja, hvad det er, hun er i besiddelse af, er meget vanskeligt at bestemme, just fordi det er et ubestemmeligt noget, som dog almægtigt gør sig gældende, ubetinget lystres. Det vrantneste, det kedsommeligste menneske, det hjælper ham ikke, at han forhærder sig, han må lystre; en matematiker, det hjælper ham ikke, at han sætter sig på bagbenene og siger, hvad beviser så det, han må lystre, han er i grunden overbevist: Ergo er hun i besiddelse af – ja, hvad det er, hun er i besiddelse af, er meget vanskeligt at bestemme, just fordi det er et ubestemmeligt noget.

Forunderligt. Ellers plejer man dog at kunne nøjagtigt angive, hvad et menneske er i besiddelse af, og når man så kan det, så kan man igen nøjagtigt se, hvor langt han kommer med det – han er i besiddelse af. Og derimod, en ung skuespillerinde, der er i besiddelse af denne ubestemmelige besiddelse, hun forarmer ligesom i et nu alle ejendomsbesiddere! Denne ubestemmelige besiddelse er, for dog lidt nærmere at bestemme den: “Lykke”; hun er i besiddelse af lykke. Lykke betyder ikke her, at hun er så heldig at have gode venner og anselige bekendtskaber eller

Den romerske hærfører og enevældige hersker Gajus Julius Cæsar (ca. 100-44 f.v.t.). Vendingen “Du fører Cæsar – og hans lykke” er hentet fra den græske filosof og historieskriver Plutarks biografi “G. Julius

Cæsar” (38): Da Cæsars tropper ikke kunne komme over fra Brindisi til Grækenland, hvor Cæsar opholdt sig, ville han selv hente dem. Forklædt som slave gik han derfor ombord i en lille båd der sejlede til Brindisi; undervejs begyndte det imidlertid at storme, og føreren af den lille båd, ville derfor vende om, men Cæsar sagde til ham: “Afsted, du ædle, fat mod og frygt ikke, du fører Cæsar og har Cæsars lykke i din båd”.

så heldig at være blevet antaget ved teatret på fordelagtige vilkår eller så heldig, at direktøren og anmelderne interesserer sig for hende; nej, lykke betyder her, hvad Cæsar talte med skipperen om, da han sagde til ham: Du fører Cæsar – og hans lykke.

Ja, dersom det ikke var at udfordre lykken, da kunne hun dumdrigtigt vove hver aften,